

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Pintér Aurél Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Pintér Aurél ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr. Horváth Ádám Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Horváth Ádám ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7., hivatkozási szám: ...) alperes ellen energiaügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. évi március hó 5. napján kelt 2.K.34.904/2006/16. számú ítélete ellen az alperes által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2008. évi december hó 3. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 70.000 (azaz hetvenezer) forint együttes első- és másodfokú perkoltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 16.500 (azaz tizenhatezer-öttszáz) forint kereseti és 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes 2006. évi március hó 1. napján a S... 2 MW szélérőmű park kiserőmű elsődleges energiaforrásának megválasztására, a létesítésre és a villamosenergia-termelésre vonatkozó összevont engedély iránti kérelmet terjesztett elő, amit az alperes - hiánypótlási eljárás lefolytatása után - a 2006. évi szeptember hó 5. napján kelt ... számú határozatával elutasított. Határozatában utalt az engedélykérelmek elbírálásával kapcsolatos, a honlapján közzétett elveire, továbbá az Európai

Uniónak a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia részarányát meghatározó energiapolitikai célkitűzésére (a 2001/77/EK irányelvre), valamint arra, hogy hazánk a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozásáról szóló 2004. évi XXX. törvény (a továbbiakban: csatlakozási törvény) szerint 2010-re vállalt részarányt 2005-re már teljesítette. A közüzemi mérlegköri elszámolás sajátosságaira utalással kifejtette, hogy műszakilag és a villamosenergia-piac működése miatt korlátos a megújuló energiaforrásból és hulladékból nyert energiából előállított villamos energia átvételi lehetősége, és az ártámogatásra fordítható összeg kerete is. Emellett létezik egy, a rendszer egészére jellemző globális korlát is, amely szerint a szélerőművi betáplálás nem lehet több 330 MW-nál. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes 2005. évi november hó 10. napja előtt nem rendelkezett érvényes hálózati csatlakozási szerződéssel, így a rendszerirányító nyilatkozatának beszerzése vált szükségessé, a MAVIR Zrt. pedig az erőmű üzembe helyezésével nem értett egyet. Megállapította, hogy a felperes kérelme a villamos energiáról szóló 2001. évi CX. törvény (a továbbiakban: Vet.) 50.§-ának (3) bekezdés b) pontja szerinti legkisebb költség elvének nem felel meg, illetőleg a felperes tevékenysége sértené a Vet. 50.§-ának (3) bekezdés c) pontjában írt energiahatékonysági követelményeket.

A felperes keresetében az alperesi határozat megváltoztatását és a kiserőművi összevont engedély kiadását kérte. Másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Álláspontja szerint az alperes megsértette a Vet. 50.§-ának (1) bekezdését, amikor annak ellenére nem adta meg számára az engedélyt, hogy kérelme a jogszabályi feltételeknek megfelelt, ahhoz a Vet. végrehajtásáról szóló 180/2002. (VIII. 23.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 15/b. számú mellékletében írt valamennyi dokumentumot csatolt. Hangsúlyozta, hogy a határozatban nincs utalás olyan hiányosságra, amely alapján az engedély jogszerűen megtagadható lett volna. Állította, hogy a csatlakozási törvény minimum követelményeket rögzít - amelyek 2005-re történt teljesítését egyébként az alperes nem bizonyította -, és a Közösség támogatja a megújuló energiaforrásokra épülő energiatermelést. Kiemelte, hogy az alperes megsértette a Vet. 50.§-ának (2) bekezdésében írt egyenlő bánásmód követelményét, amikor határozatát nem egyedileg vizsgálta, hanem annak elutasítását egy 2006. évi április hó 3. napján - a kérelem előterjesztése után - az interneten közzétett, a korábbiakkal ellentétes tájékoztatójára alapította, valamint amikor más esetekben akkor is engedélyt adott, amikor a kérelem nem felelt meg a jogszabályi követelményeknek. Erre figyelemmel a kapacitási keret kimerülésére hivatkozás megalapozatlan. Kifogásolta azt is, hogy az alperes az engedélykérelmek elbírálásakor nem a beérkezések sorrendjét vette figyelembe, és sérelmezte az ügyintézési határidőt. A támogatási források hiányára alapítottan szerinte az engedély kiadását nem lehetett volna megtagadni. A 330 MW szélerőmű-teljesítményi korlát indokoltságát önmagában is vitatta, szakértői bizonyítást indítványozott. Sérelmezte, hogy a rendszerirányító a véleményét a Vhr. 41/B.§-ának (4) bekezdése ellenére csak általánosságban indokolta, és e véleménnyel szemben az alperes nem vette figyelembe, hogy az elosztó a hálózatra csatlakozást engedélyezte.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte. Indokolásában rámutatott, hogy a csatlakozási törvény rendelkezései a felperes kérelmének elutasítását nem támasztják alá, az árszabályozással kapcsolatos érvelés indifferens, a Vet. 125.§-ának (2) bekezdéséből pedig éppen a megújuló energiaforrások felhasználásának ösztönzése következik. Megállapította, hogy az alperes megsértette a Vet. 50.§-ának (2) bekezdését. E körben rögzítette, hogy 2006. évi március hó 1. napja után benyújtott kérelmeket is engedélyeztek, amivel összefüggésben a Vet. 50.§-ának (3) bekezdés a) pontjára utalással nem fogadta el az építési engedélyezési eljárások vitatható hatásköri szabályaira vonatkozó alperesi hivatkozást. Majd kifejtette, hogy a világhálón közzétett tájékoztatók - normatív jelleg hiányában is - érdemben képesek befolyásolni a piaci szereplők magatartását. Rámutatott, hogy a 2006. évi április hó 3. napján közzétett alperesi tájékoztató a 2006. évi március hó 1. és április hó 3. napja között engedélykérelmet előterjesztők számára lényeges, a kérelem teljesítése vonatkozásában objektív akadályt állított fel, amellyel a kérelmezők nem számolhattak. A korábbi tájékoztatókból ugyanis nem következett, hogy 2006-ban már nem lehetett eredményesen kiserőművi összevont engedélyt kérni, ezt egyébként önmagukban az április hó 3. napján közzétett elvek sem tartalmazták. Ténylegesen pedig 2006. évi március hó 1. napja után benyújtott kérelmekre is adott engedélyt az alperes. Ehhez képest a felperesi kérelem elutasításának indoka alapvetően a kimerült kapacitási keret volt, a felperes ugyanakkor a rendelkezésre álló információk alapján azzal nem számolhatott, hogy a 330 MW felosztásánál a kérelmek érkezési sorrendje nem lesz releváns szempont. A hiánypótlásra tekintettel alappal feltételezhette 2006 márciusában, hogy kérelmének teljesítése a keretbe belefér. Leszögezte, hogy az alperes - szabályozó hatóságként - előírhatja az engedélykérelmek elbírálásának szempontjait, de ezt csak a jövőre nézve vagy akként teheti, hogy a már benyújtott kérelmeket a később közzétett szempontok alapján ne utasítsák el. Rámutatott, hogy az alperes nem indokolta részletesen azt, hogy a legkisebb költség elve - a becsatolt műszaki dokumentációkra és költségkalkulációkra figyelemmel - miként sérült. Az energiahatékonysági követelmények tekintetében pedig önmagában nem elég a rendszerirányító véleményére hivatkozni, mert ez az alperesi mérlegelést és indokolást nem pótolja. A megismételt eljárásra iránymutatásként előírta, hogy az alperesnek a 2006. évi április hó 3. napján közzétett tájékoztató figyelmen kívül hagyásával, érdemben kell vizsgálnia a felperesi kérelmet. Ha a jogszabályi feltételek fennállnak, az engedélyt ki kell adni, illetve ha emiatt a rendszerbiztonságot közvetlenül érintő túlcsoportulás következne be, a helyzetet a Vet. 50.§-ának (2) bekezdését szem előtt tartva kell korrigálni. A rendszerirányító véleményét konkrétan a felperesi igény vonatkozásában kell értékelni, szükség esetén figyelembe véve a földrajzi, meteorológiai paramétereket, és az elosztóval kötött szerződés okait. Ha a 2 MW többlet folytán a villamosenergia-rendszer egészét közvetlenül veszélyeztető kockázat egzakt módon nem mutatható ki, akkor

a kérelmet teljesíteni kell abban az esetben is, ha ezzel a betáplált kapacitás a 330 MW-os korlátot meghaladja.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása megalapozatlan, mert helytelen ténybeli következtetéseken alapul. Állította, hogy a felperes kérelmének elutasítását - a Vhr. 41/A.§-ának (2) bekezdés e) pontjára és 41/B.§-ára figyelemmel - a Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) pontja alapján a 330 MW-os műszaki rendszerkorlát, valamint a MAVIR Zrt. nyilatkozata indokolta. Hangsúlyozta, hogy az előbbi korlátra figyelemmel kényszerűségből kialakított feltételrendszernek a felperes nem felelt meg a kérelem benyújtása és elbírálása idején; az összekapcsolt villamosenergia-rendszer műszaki egyensúlyának biztonságáért felelős rendszerirányító állásfoglalását pedig csak kivételesen, nyomós ok fennállása esetén bírálja felül. Állította, hogy a szempontrendszer közzétételével szándéka éppen az átláthatóság és az egyenlő bánásmód követelményeinek biztosítására irányult. Nem fogadta el azt az ítéleti érvelést, miszerint a jogalkalmazást segítő tájékoztatóknak olyan relevanciája lenne a Vet. 50.§-a (2) bekezdésének alkalmazása szempontjából, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság értékelte. A villamosenergia-rendszer működésének sajátosságaira figyelemmel szükséges volt egy minden kérelmezőre kiterjedő allokációs módszer létrehozása, amelyben minden kérelmet egyszerre mérlegelnek. Rámutatott, hogy a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: új Vet.) ezen tapasztalatokra figyelemmel ír elő a szélerőművek létesítésére általános pályáztatási kötelezettséget. Hangsúlyozta, hogy a kérelmek elbírálása elsődlegesen nem érkezési sorrendben történt. A 2006. évi március hó 1. napja után beadott kérelmek közül csak azt a nyolcat teljesítették, amelyeket a Vet. módosításáról szóló 2005. évi LXXIX. törvény 61.§-a alapján el kellett fogadni. Rámutatott, hogy a vizsgált időszakban a kérelemhez építési engedélyt csatolni nem kellett, csak annak meglétéről kellett nyilatkozni, és ennek a kérelmezők eleget tettek. Kifogásolta a hatósági hatásköri szabályokra vonatkozó ítéleti fejtegetést, mert az építési engedélyek meglétét az alperes a kérelemhez csatolt nyilatkozatok alapján megvizsgálta, kétség esetén pedig előírta azok csatolását.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, mert az szerinte minden tekintetben megalapozott. Álláspontja szerint a 2006 áprilisában kiadott alperesi tájékoztató célja az egyenlő bánásmód látszatának fenntartása volt, ami azonban nem mentesíthet a jogszabályok betartása alól. A kérelmek egyedi vizsgálatát, döntései konkrét indokolását az alperes mégis elmulasztotta. Hangsúlyozta, hogy kérelme semmilyen jogszabályban szabályozott energiapolitikai követelménnyel nem volt ellentétes, ilyenre az alperes nem hivatkozott. E körben a rendszerirányító sem indokolta a nyilatkozatát. A Vhr. 35.§-ának (5) bekezdés a) pontjára hivatkozással állította, hogy az alperes olyan kérelmekre is engedélyt adott, amelyhez jogerős építési engedélyt nem csatoltak, az ennek hiányában kiadott engedélyeket a kérelmezők valótlan nyilatkozata nem teszi jogszerűvé. Kiemelte, hogy a felperesi kérelem teljesítése az ország energiaellátásának biztonságát nem veszélyeztetné,

hiszen tudomása szerint a szakminisztérium újabb szélerőmű-pályázatok kiírását tervezi. Az engedélyezhető kapacitás meghatározását önmagában is önkényesnek és jogszerűtlennek tartva hangsúlyozta, hogy a maximális keretnek megfelelő 330 MW teljesítményt az alperes - a felperesi kérelem elbírálását megelőzően - nem engedélyezett.

Az alperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján téves következtetésre jutott az alperesi eljárás és döntés jogszerűségéről. Az alperes fellebbezésében felhozott érvek alkalmasak voltak az elsőfokú ítélet megváltoztatására az alábbiak szerint.

Nem értett egyet a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, amely szerint az alperes a Vet. 50.§-ának (2) bekezdésében írt egyenlő bánásmód követelményét a felperessel szemben nem tartotta meg.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes épp e követelmény biztosítása érdekében tette egyértelművé a honlapján megjelentetett tájékoztatóival, hogy az egyes kérelmezők esetében milyen elvek szerint jár el.

E körben megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak az az érvelése, amely szerint az alperes csak a jövőre nézve vagy akként teheti közzé az engedélykérelmek elbírálásának szempontjait, hogy a már benyújtott kérelmeket a később nyilvánosságra hozott szempontok alapján ne utasítsák el. Amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott, az alperes tájékoztatója a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: Jat.) fogalomrendszerében nem tekinthető jogszabálynak, de az állami irányítás egyéb jogi eszközének sem. Erre figyelemmel a tájékoztatóval szemben fogalmilag kizárt olyan elvárásokat támasztani, mintha azok jogi normák lennének. Így a Jat. 12.§-ának (2) bekezdése szerinti visszaható hatály tilalmára vonatkozó rendelkezés sem értelmezhető az alperesi tájékoztató vonatkozásában.

Az alperes által összeállított, és 2006. évi április hó 3. napján közzétett engedélyezési szempontrendszernek nincs semmiféle normatív jellege, jogi ereje, kötelező tartalma. Így az elsőfokú bíróság által kifejtettektől eltérően az energiapiaci szereplők magatartását nem befolyásolta, mert rájuk nézve semmilyen jogi kötelezettséget nem tartalmaz. Az alperes nem kívánta „szabályozni” a szélerőmű-projektekre engedélykérelmet előterjesztők magatartását, hanem a már benyújtott pályázatok elbírálásának főbb - éppen az egységes jogalkalmazást biztosítani kívánó - szempontjait tette közzé.

E kritériumok között nem volt olyan kitétel, amely szerint akár a felperes, akár más egyáltalán nem nyújthatna be kérelmet. A felperes a kérelmét előterjeszthette, és

ezen nem változtatott volna az sem, ha a kifogásolt tájékoztató előtte már korábban ismert lett volna. És megfordítva: ha az alperes ezt a tájékoztatót később sem tette volna közzé - vagyis a kérelme elbírálását követően sem ismerhette volna meg a felperes - a kérelem ugyanígy elutasítható lett volna.

Megállapítható ugyanakkor, hogy akár a kérelme benyújtását megelőzően (2006. évi január hó 19. és 24. napjain), akár az azt követően (2006. évi április hó 3. napján) közzétett szempontokat alapul véve, azoknak a felperesi kérelem elbírálása (érdemi elutasítása) megfelelt. A felperes az eljárás során nem tudott megjelölni egyetlen egy olyan esetet sem, amikor az alperes a felpereséhez hasonló kérelmet előterjesztő ügyfél kérelmét - a közzétett tájékoztatókban írt kritériumoktól függetlenül - eltérő szempontok alapján bírálta volna el, vagyis hogy személy szerint a felperest a többi kérelmezővel szemben hátrányosan megkülönböztette, diszkriminálta volna.

Az egyenlő bánásmód (Vet. 50.§ (2) bek.) megsértése körében a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítási teher e tekintetben a felperesen volt, a bizonyítottság hiányát az ő terhére kellett értékelni. A felperes által az elsőfokú eljárásban becsatolt - kiserőművi összevont engedélyt adó - határozatok áttekintése után a másodfokú bíróság megállapította, hogy azok a felperes engedélykérelmének elutasítása vonatkozásában a Vet. 50.§-ának (2) bekezdésére figyelemmel nem voltak jogsértőek. A ... Kft. 2005. évi július hó 25. napján, a ... Kft. 2005. évi július hó 27. napján, a ... Kft. és a ... Kft. 2005. évi október hó 18. napján nyújtották be a kérelmüket, az utolsó hiánypótlásra mindegyik esetben 2006. évi február hó 24. napján - vagyis amikor a felperes még a kérelmét sem terjesztette elő - került sor. A felperesi engedélykérelem beadása (2006. március 1.) után előterjesztett kérelmek körében az ... Kft. esetében figyelembe kellett venni, hogy több egyetem munkatársait bevonva kutató és elemző munkát kívánnak végezni az erőművön, azzal a céllal, hogy a szélturbinák telepítése előtt, annak során és utána széles körben alkalmazott, az Európai Unióban bevett eljárásokat meghonosítsák. A ... Kft. esetében pedig tekintettel kellett lenni a már megkezdett beruházásra. Ez utóbbi engedélyek megadását tehát a felperesi kérelemben foglaltaktól eltérő, többlet-elemeket tartalmazó - így azzal nem összehasonlítható - tényállásokra alapította az alperes.

Csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felperes valójában azt sem jelölte meg, hogy őt - az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Etv.) 4.§-ának c) pontja folytán a jelen eljárásban is alkalmazandó Etv. 7.§-ának (1) bekezdésére figyelemmel - az Etv. 8.§-ában írt mely tulajdonsága miatt különböztette volna meg hátrányosan az alperes.

A felperes kifogásolta - és ezt az elsőfokú bíróság részben el is fogadta -, hogy az alperes határozata általánosságokat tartalmaz, az engedélykérelme elutasításának egyedi indokait mellőzi, elsődlegesen a legkisebb költség elvének és az energiahatékonysági követelményeknek való meg nem felelés indokai tekintetében.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az egyedi ügy sajátosságait az elsőfokú bíróság nem észlelte, és ezért tévesen jutott ítéleti következtetéseire. Nem lehet ugyanis figyelmen kívül hagyni a jelen eljárásban vizsgált határozat jogszerűségének megítélésénél, hogy a felperes kérelme ténylegesen az egységesen működő villamosenergia-rendszerhez való csatlakozásának engedélyezésére irányult, ahol a kérelem elbírálásának egyik szempontját nyilvánvalóan az egyedi kérelem vizsgálata képezi, ugyanakkor a másik, igen jelentős súllyal figyelembe veendő körülmény magának a villamosenergia-rendszernek a helyzete, műszaki állapota, az egységes és biztonságos működés, üzemelés biztosítása. Tehát akkor, amikor az alperes a felperesi kérelem teljesíthetőségéről dönt, nemcsak az egyedi kérelmet, hanem magát a villamosenergia-rendszer helyzetét is vizsgálja, és csak e kétirányú megfelelés esetén tudja az engedélyt megadni.

Az egyedi ügyben elégségesnek mutatkozott annak határozati feltüntetése, hogy a felperes mikor és milyen tartalmú kérelmet terjesztett elő, illetőleg azt a hiánypótlási felhívás eredményeként hiánytalanul mikor bocsátotta a hatóság rendelkezésére. Különösen azért is, mert a döntés ismeretében kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy nem az egyedi kérelem hibája, fogyatékosága, hanem annak érdemi vizsgálatát követően a villamosenergia-rendszer sajátossága volt a kérelem elutasításának az oka. Ennek tükrében indokolatlan és felesleges a kérelem és a hiánypótlás részletes ismertetése, mert annak az egyedi ügy megítélése szempontjából csakis annyi jelentősége volt, hogy létezett egy hiánytalan tartalmú kérelem, amit az alperesnek érdemben el kellett bírálnia. Ezért az alperes az ítéletben foglaltak szerint nem sértette meg tényfeltárási kötelezettségét, és döntése egyéniesítését e körben elégséges mértékben elvégezte.

Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a felperes - ez irányú kötelezettsége ellenére (Pp. 164.§ (1) bek.) - elmulasztotta megjelölni, hogy az alperes mely, számára jelentős és az ügy érdemét érintő tény(ek)e)t mellőzött határozatából (így a tényállásból), és az(ok) számára mennyiben eredményezett(tek) volna eltérő döntést. Ennek hiányában az eljárási kifogása nem lehetett alapos.

A másodfokú bíróság a határozat indokolásának áttekintése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperesi és hasonló tárgyú kérelmek beérkezését és elbírálását megelőzően az alperes példaértékű eljárást folytatott le, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ennek során kidolgozta a megújuló energiaforrások felhasználását célzó engedélykérelmek elbírálásának egységes elveit, elbírálási szempontjait, és azokat a honlapján közzétette.

Az alperes a felperes egyedi kérelmét lényegében azért utasította el, mert a megújuló energia-felhasználást biztosító engedélyezett beruházások teljesítménye elérte a műszakilag biztonságos és a rendszer állapota szerinti maximum értéket (330 MW). A döntés kiterjedt az európai uniós elvárások ismertetésére, igazolva, hogy azoknak a felállított korlát eleget tesz, továbbá utalt a pénzügyi lehetőségek

(támogatás, kötelező átvétel miatti kifizetések mértéke) korlátozottságára is, végül a rendszerirányító hozzájárulásának hiányával érvelt. Összegezve pedig a legkisebb költség elvének (Vet. 3.§ 28. pont) és az energiahatékonysági követelménynek való meg nem felelésre utalt.

A határozat egységes értelmezése alapján az is megállapítható, hogy e két utóbbi követelménynek való megfelelést is a rendszer egésze szempontjából vizsgálta, és nem a felperesi beruházásról mondott e körben véleményt. A határozatban hivatkozottak és az ismert műszaki korlát megléte e vonatkozásban is alátámasztja a döntés jogszerűségét, hiszen a műszaki korlát kialakításakor figyelembe vették, hogy az összekapcsolt villamos energia rendszer kiegyensúlyozottan és a leghatékonyabb költséggel az adott technikai színvonalon miként tud működni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a műszaki korlátot felállító szakmai tanulmány nemcsak a műszaki korlát igazolására szolgál, de rávilágít arra is, hogy a villamosenergia-piacon a szélerőművi betáplálás esetén miként érvényesülnek az energiapolitikai célkitűzések és a legkisebb költség elve. Az egyértelműen megállapítható, hogy a villamosenergia-piac egyensúlyának, ellátás-biztonságának garantálása érdekében állapították meg a műszaki korlátot, mert bár a szélenergia környezetbarát és kedvező költséggel előállítható, a szélerőművi teljesítmény változékonysága ideiglenes, gyors piaci ellensúlyozást igényel és jelentős többletköltség felmerülésével jár, ami a rendszer egészének jól szervezett működtetését kívánja. Ez pedig csak a felállított műszaki korláton belül képes érvényesülni. Ezért a korláton felüli befogadás egyértelműen a két elv sérelmével járna.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a fenti okokat az alperes a határozatában kellő (szükséges és elégséges) mértékben ismertette, azokat a felperes nem cáfolta, nem ajánlott fel a megdöntésükre alkalmas bizonyítékot, így összességében nem igazolta, hogy a kérelme tárgyában hozott határozati döntés, annak indokai nem megalapozottak.

Mindezekre figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes másodlagos kereseti kérelmét teljesíthetőnek ítélte. E döntése a korábban kifejtettek mellett abból az okból sem tekinthető érdemben helyesnek, mert az általa megállapított - a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának KK. 31. számú véleménye szerinti jelentős, a döntés érdemére is kiható, és a bírósági eljárásban nem orvosolható - eljárási jogszabálysértés az alperesi határozat hatályon kívül helyezése és az alperes új eljárásra kötelezése útján nem lenne kiküszöbölhető. Figyelman kívül hagyta ugyanis az elsőfokú bíróság, hogy a megismételt eljárásra adott útmutatása nem kerülhet ellentétbe az alperes eljárására irányadó jogszabályi rendelkezésekkel.

Az új Vet. 178.§-ának (3) bekezdése kimondja, hogy az e törvény hatálybalépését megelőzően indult engedélyezési eljárásokat e törvény rendelkezései szerint kell lefolytatni, azzal, hogy az alperes nem kérheti a már rendelkezésére álló iratok ismételt történő benyújtását. Az új Vet. 7.§-ának (2) bekezdése alapján a

villamosenergia-rendszer szabályozhatósága és biztonságos működése érdekében, valamint a műszakilag korlátozott lehetőségekre való tekintettel - a háztartási méretű kiserőművek és a villamosműhöz nem csatlakozó kiserőművek kivételével - szélerőművek, illetve szélerőmű parkok engedélyezése az alperes által - az átviteli rendszerirányító közreműködésével - külön jogszabályban meghatározott feltételek szerint meghirdetett pályázat alapján lehetséges.

Ezen új törvényi rendelkezésekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által a megismételt eljárásra adott útmutatások nem teljesíthetőek, mert az alperesnek a megismételt eljárásban az új Vet. rendelkezéseire figyelemmel kell eljárnia. Ezért a felperes kérelmét nem bírálhatná el ismételten, a felperesnek - a kérelmében foglaltak teljesítéséhez - pályázatot kellene benyújtania.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a fenti okokra figyelemmel a felperes megalapozatlan keresetét elutasította.

A sikerrel fellebbező, ezáltal pernyertes alperes első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján, míg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 43.§-ának (3) bekezdése szerinti mértékű kereseti, valamint az Itv. 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték viselésére a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles a felperes.

Budapest, 2008. évi december hó 3. napján

**Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Bacsa Andrea s.k. előadó bíró,
dr. Matheidesz Ilona s.k. bíró**

A kiadmány hitelül:
bírósági írnok